

כתם הדיו

כתב וו. סוטייב
צייר ל. קיוקוב

לעצמכם, קיבל חיים. הוא גיחך ומיהר לעבור אל
בין דפי האלבום. וכשמישה חזר, הכתם כבר לא
נראה.
"הוא ברח.. כאן.. לתוך האלבום.." אמרו וואניה
ומאשה.
"וי, הוא יכתים את כל הציורים שלי!" קרא מישה
"צריך מיד לעצור אותו!"
"אנו מוכנים לצוד אותו, אבל איך?" אמרו הילדים.
הצייר מישה צייר באלבום מהר-מהר פנים של

הכל התחיל בגלל אי-נעימות. ווניה ומאשה באו
לבקר אצל השכן, הצייר מישה, ולהסתכל על
הציורים שלו. ומאשה במקרה הפכה את הדיוטה
על האלבום. נוצר כתם מכוער גדול. הילדים נבוכו
אבל מישה אמר "אין דבר, תקף אביא חומר מוחק
כתמים."
הוא הלך לחדר שני ופתאום הכתם, תארו

וואניה ומאשה, ואחר כך הניף את העפרון ואמר
את הלחש

"מולטי-פולטי

"אחת, שתיים, שלוש

"ואתם מיד

"בתוך האלבוים."

וכשהוא העביר את דף האלבוים..

..וואניה ומאשה מצאו את עצמם ביער מסיפורים,
לא רחוק מבית על *רגל* תרנגול. עקבות שחורים

מלוכלכים הובילו לתוך הבית, ומהחלון נזרקו ברעש
גדול חפצים שונים.

"הכתם כאן!" לחש וואניה "נתגנב אליו ו.."

באותו רגע הופיעה באבא-יאגה המכשפה על
המטאטא שלה.

"מי מתנהל כאן?! מי עושה את הסידורים?" צעקה

כשהיא מנפנפת במטאטא. הילדים הסתתרו בתוך

חבית, אבל באבא-יאגה גילתה אותם מיד ואמרה

לכלב פילק "שמור עליהם, פילק, ואני אכין מיד דוד

מים רותחים ואנחנו.."

"הצילו!" קרא וואניה.

מישה הצייר העביר עמוד האלבוים והציל את

הילדים מהמכשפה באבא-יאגה האיומה, אך

החבית שבה הסתתרו הילדים נמצאה בלב ים..

"החבית דולפת, אנו נטבע" קראו הילדים.

"אל פחד" אמר מישה "ובלי להתחשב בגובה

הגלים צייר סירה בקווים מהירים.

"עכשיו תעברו לסירה" אמר להם.

וואניה ומאשה הרגישו יותר בטוחים בסירה, אך לא

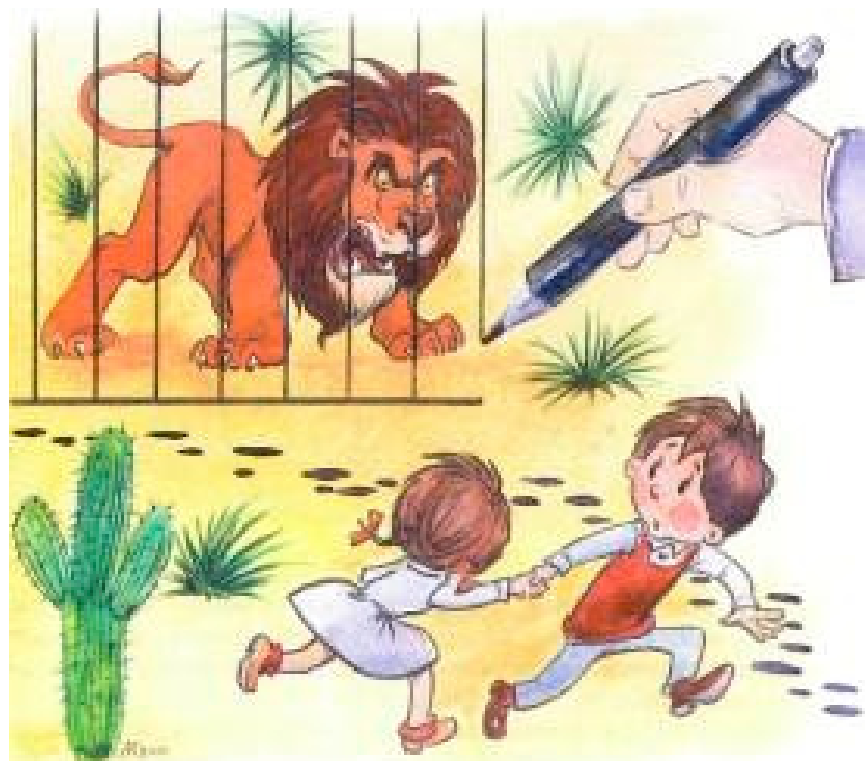
לזמן רב. במים הופיע כריש ענק והתחיל לרדוף

אחרי הסירה.

פתח את פיו ונהם בקול רם..

"זה בסדר. אני כאן" נשמע קולו של מישה. היד שלו נעה עם העפרון והאריה מצא את עצמו בתוך כלוב. והילדים.. בעמוד אחר של האלבום.

"איפה אנחנו?" שאלו.

"אתם עכשיו על כוכב רחוק, לא מוכר למדע, שאני רק דמיינתי לעצמי" אמר מישה הצייר, והוסיף לילדים חליפות חלל עם משושים, כדי שיוכלו לנוע

מישה הוסיף מפרש לסירה, והיא שטה יותר מהר, אך הכריש לא וויתר.. צריך היה שוב לעבור דף והילדים מצאו את עצמם במדבר לוחט. עקבות שחורים נראו על החול החם. "הכתם היה כאן" אמר וואניה. הילדים הלכו לפי העקבות ולא הרגישו שמולם הופיע אריה גדול. הוא

באווירה זרה. וואניה ומאשה התחילו בשמחה לחקור את העולם המוזר, אבל אז ראו רכב מעופף

מוזר שהופיע בשמיים והתקרב אליהם. "צלחת מעופפת" נחתה לא רחוק וממנה בשריקה חזקה יצאו יצורים דומים למרבי-רגליים, תושבים של הכוכב הזה. "אוניפטריסקו סיטו בנדו ציטקו" הם מלמלו בשפתם, כנראה מברכים את וואניה ומישה. "מארשנגונה! סטריקוקו!" הם צעקו כשרקדו סביב לילדים.

"הביטי" אמר וואניה בלחש למאשה "הרי אחד מהם שחור כולו."
"הכתם!" לחשה מאשה.
אבל הם איחרו, כי הכתם כבר עבר לדף הבא.
"הרי שזו החצר שלנו! האם אנחנו בבית?"
השתומם וואניה.
"ניחשת" אמר מישה הצייר "ציירתי את הבית שלנו וגם את השרת דוד פדיה."
"אבל הכתם היה כאן" אמרה מאשה "אני רואה את העקבות שלו."
"אני יודע מאין הסימנים האלה!" קרא באיום דוד פדיה "אני יודע מי לכלך כאן!"
"זה לא אנחנו, דוד פדיה! זה הכתם!"
מישה רצה להציל את הילדים מכעסו של דוד פדיה, אך על הדף הבא הם נפלו ישר על גבו של הדרקון האיום גוריניץ'. משום מה גם דוד פדיה עבר לשם.
"אראה לכולכם! אלמד אתכם איך לסדר דברים!"
קרא דוד פדיה כשהוא מניף את המטאטא שלו.
הדרקון גוריניץ' ניסה לברוח עם הילדים על גבו, אך

האלבום.
"כל הכבוד!" קרא מישה הצייר ותוך נפנוף בעפרון
גדול הוא קרא את הלחש
"מולטי-פולטי
"אחת, שתיים, שלוש
"ואתם מיד
"שוב בחדר."
"אתה קוסם או מכשף?" שאלו הילדים.
"לא, אני רק צייר סרטונים!"

דוד פדיה השיג אותו. והדרקון קיבל מנה! ובזמן
שדוד פדיה התחשבן עם הדרקון, ואניה ומאשה
הצליחו לעבור לדף הבא באלבום.
שם הם נאלצו לעבור בהרים ונהרות, ואילו הצייר
מישה לא צייר להם גשר מעל התהום בין הסלעים,
הם לא היו מגיעים לדף הבא.
הידד!!
הם מצאו ותפסו את הכתם על הדף האחרון של

